

Milí farníci, pravidelní i nepravidelní čtenáři, bratři a sestry v Kristu,

čas Vánoc se nezadržitelně blíží. Vždy to je důvod k radosti, protože jsou tyto svátky spojené (nebo alespoň mají být) s klidem, pokojem a harmonií. Nevím, jestli jsou u Vás takové pokaždé, ale tak si to nejčastěji přejeme. Avšak co letos? Sedím v nejistotě v prázdné kanceláři a píši tyto řádky. Do Vánoc už nezbývá ani celý týden a stále nevím, jak to bude v tom čase s bohoslužbami. To, co jsem dával do rozpisu minulý týden, už platí jen částečně. Počet lidí na bohoslužbách se snížil na 20% celkové kapacity kostela a to pouze pro místa k sezení. Noční bohoslužby budou kvůli zákazům vycházení omezené, (na Štědrý den je na štěstí výjimka). Co s tím? Mám kostely preventivně zavřít a omezit počet účastníků na minimum? Mám losovat nebo vybírat kdo může a nemůže přijít na mši? Mám ignorovat nařízení a říkat: „Všichni přijďte“? Nevím... Nějak tato těžká doba, kterou prožíváme, nakonec zasáhla i mě. Také proto píšu tento text, jako povzbuzení pro ty, co jsou na tom v různých oblastech svého života díky krizi daleko, daleko hůř.

28. srpna 1963 pronesl černošský baptistický kazatel a bojovník za lidská práva Martin Luther King svůj proslulý projev, který je znám pod názvem „I Have a Dream“, česky „Mám sen“. Je to řeč o nespravedlnosti, rasové nesnášenlivosti, touze po rovnosti všech lidí na světě. Mimo jiné řekl: „Sním o tom, že mé čtyři malé děti budou jednoho dne žít v zemi, kde nebudou posuzovány podle barvy své kůže, ale podle kvality charakteru. O tom dnes sním.“

Mnoho se od té doby změnilo k lepšímu. Přispěla k tomu i Kingova tragická smrt. Byl na něj spáchán atentát a umírá 4. dubna 1968. Určitě by měl radost, kdyby viděl, jak se mnoho z jeho snů naplňuje. Měl by radost i z prvního černošského prezidenta. Radost, jak se většina Ameriky i celého světa pouští do boje s rasismem. Ne, rasismus nezmizel a nezmizí. Je zakořeněn v nás samotných a někde naopak nabývá na síle, ale sen Martina Luthera Kinga je důkazem, že když je člověk pro svůj ideál schopný boje a oběti, dokáže jej uskutečnit, přivést do života.

Budeme slavit 2020 výročí narození Ježíše Krista a ponechme stranou, že tento letopočet úplně historicky neseď. Celé generace izraelitů snily o Mesiáši, zachránci izraelského národa. Jejich sen Bůh splnil, naděje se uskutečnila. Přesto jej mnozí nepoznali nebo přímo odmítli. Zavrhli naplnění snu, protože neodpovídal jejich představám. Ježíš jako pravý Bůh, ale i pravý člověk, měl možná také své sny. Snad snil, že izraelský lid zachrání svým kázáním, že se obrátí kvůli jeho zázrakům, že pochopí a uznají: „To sám Bůh přišel mezi nás“. Nestalo se a Ježíšův sen se uskutečňuje jinak, naplněním vůle Otce skrze kříž a mučednickou smrt. Nebylo to zbytečné. Bez jeho oběti by nebyl ani vrcholný zázrak zmrtvýchvstání, a i ty jesličky, před kterými se budeme za pár dní klanět narozenému Ježíškovi, by pozbyly svého významu.

I já v mlhavém dopoledni prosincového dne a šeru pokoje mám své sny i touhy. I Have a Dream. Mnoho z nich se neuskuteční a nezávisí na mně. Další jsou snad příliš utopické, ale pro správné sny, touhy a ideály stojí za to žít i umírat.

Sním o tom, že stav, ve kterém se nacházíme, brzy pomine. Sním o tom, že nás promění, že z něj vyjdeme lidsky a morálně posíleni. Sním o tom, že se upevní víra v našich farnostech, diecézích, republice, Evropě i celém světě. Sním o tom, že teď budeme k sobě ohleduplnější, pozornější, laskavější, víc empatictí. Sním o tom, že si budeme považovat daru zdraví a života, zázraků přírody i divů medicíny. Sním o smazání jakýchkoliv rozdílů mezi námi, o vzájemném přijímání, usmíření v rodinách i ve společnosti, o tom, že oslava narození Ježíše Krista v judském Betlémě nás všechny naplní novou radostí, nadějí, oslepujícím světlem Boží milosti a neuhasitelným žářem Ducha svatého. O tom sním. I Have a Dream...

Požehnané vánoční svátky, nikdy nekončící radost z narozeného Spasitele a příští rok o poznání radostnější, než ten letošní, přeje a k tomu žehná Michal Seknička +